KORKU

magazin

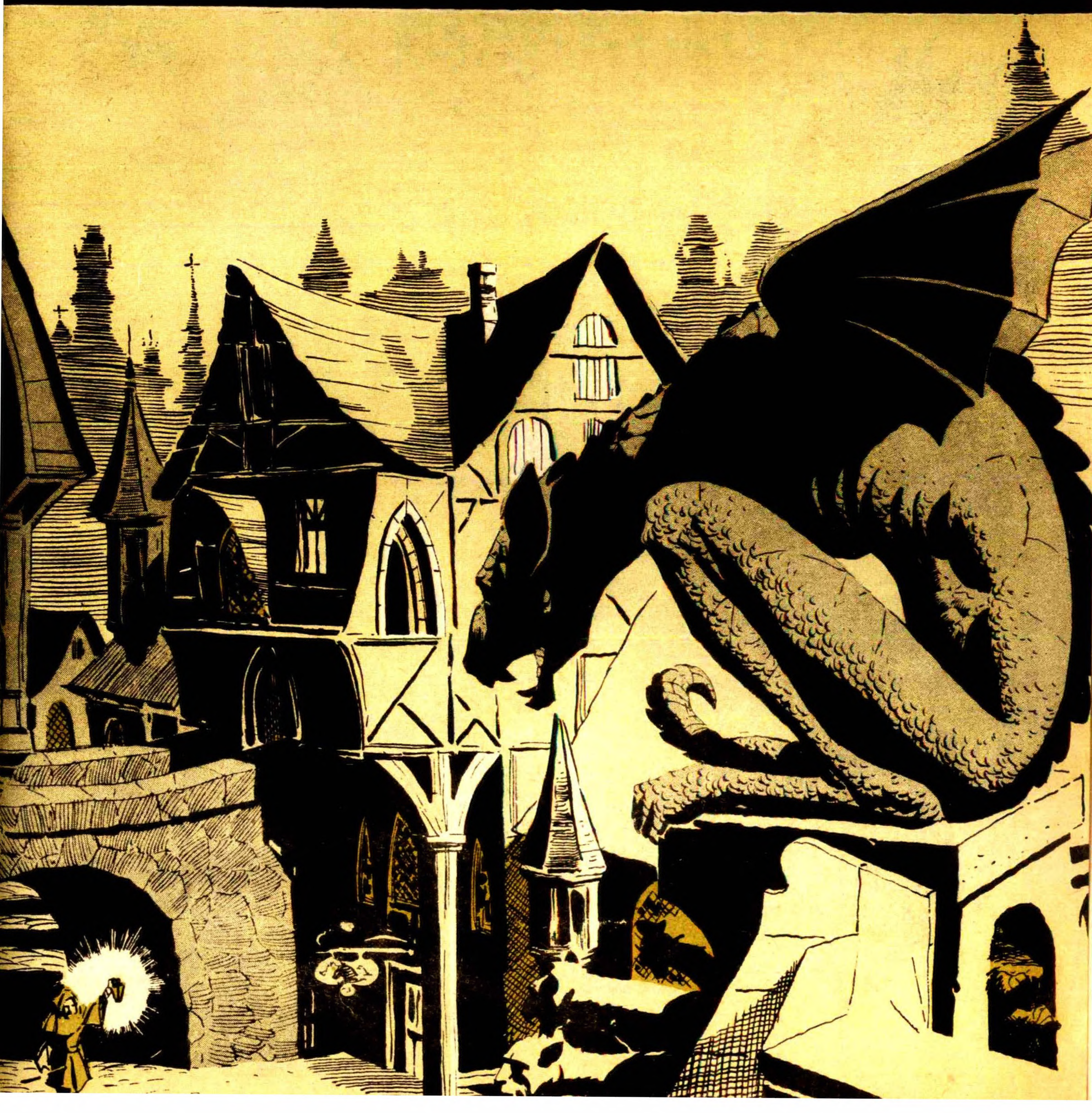

KORKUSUZ OKUYUCULARIMIZ, BU HAFTAKİ KORKUNÇ SÖZLÜĞÜMÜZDE MUMYA'LARDAN SÖZ EDECEĞİZ... ESKİ MISIRDAN BU YANA BİNLERCE SENEYİ AŞIP GELEN CESETLERDEN BAHSEDECEĞİZ...
MUMYALAR
1922 DE BİR KUM FIRTINASI SONUNDA TESADÜFEN ORTAYA ÇIKAN TUTANKAMUNUN MEZARININ ÜSTÜNDE FİRAVUNLARIN MASKOTU KARTAL UÇUP DURUYORDU... BU OLAY YERLİLER ARASINDA PANİK YARATTI...
LAHİT'İN KAPISININ ÜZERİNDE HİYEROGLİFLE "HER KİM BU MEZARA GİRERSE, ATEŞLER İÇİNDE YANACAK VE SUSUZLUKTAN KIVRANARAK ÖLÜMÜ BULACAK" DİYE YAZILIYDI... LORD CARAVAN BUNA ALDIRMADI FAKAT...
...BİR MÜDDET SONRA GARİP BİR HUMMAYA YAKALANDI... ATEŞLER İÇİNDE YATAĞA DÜŞTÜ VE "SU" "SU" DİYE KIVRANARAK ÖLDÜ... YARDIMCILARI DA KISA SÜRELERLE AYNI AKİBETE UĞRADI...
FİRAVUN TUT'UN KIZININ MUMYALANMIŞ ELİNİ BULAN KONT LOUIS, HAMONDA GARİP DURUMLA KARŞILAŞTI. BU BUMYALANMIŞ EL BİR SENE İÇİNDE YUMUŞADI VE SONUNDA KANAMAYA BAŞLADI... BU KORKUNÇ
...OLAYDAN ÜRKEN KONT ELİ ŞÖMİNEYE FIRLATIP ATTI. FAKAT EL YANIP KÜL OLUNCAYA KADAR KULAKLARI TIRMALAYAN ACI ÇIĞLIKLAR ORADAKİLERİ DEHŞETE SÜRÜKLEDİ... VE BİR GENÇ KIZIN HAYALİ ALEVLERİN ORTASINDA GEZİNDİ DURDU.
RGK

KOŞU AYAKKABILARINIZI KAPIN VE PANİĞE KAPILMIŞ OLAN ANDREW BARTON İLE KORKUNÇ YARIŞA HA-ZIRLANIN...
KAÇIŞ
BOŞUNA BARTON.. ELİMİZDEN KUR-TULAMAZSIN!..
GÖĞSÜNÜZ İNİP KALKARAK SIRTINIZI DUVARA DAYAYIP ARKANIZDAKİ TUĞLALARIN SİZİ SAKLAMALARINIZI AR-ZU EDERSİNİZ... BOŞU BOŞUNA KALBİNİZİN GÜ-RÜLTÜSÜNÜ DİNDİRMEĞ ÇALIŞIRSINIZ...

AYAK SESLERİNİ DUYUYORUM... KOŞUYOR OLSAYDI HERHALDE DUYARDIK!?
BURALARDA BİR YERDE SAKLANIR OLMALI. TEK AKLA UYGUN YER!.
GÖĞÜSLERİNİZ SİZE ARTIK İŞLEMİYORLARMIŞ GİBİ GELİR... SONRA KOYU GÖLGELER SİZE DOĞRU YAKLAŞIR...
SOKAK ARASI!.
...PANİĞE KAPILIRSINIZ, BİR HAREKET YAPMANIZ LÂZIMDIR... HEM DE DERHAL...
DURUN! BENİ RAHAT BIRAKIN!..
BARTON, AKLINI BAŞINA AL!.. İŞİTİLMEMİŞ ŞEY BU.. STARK VE BEN SADECE VAZİFEMİZİ YAPIYORUZ!.
KADERE KARŞI GELEMEZSİNİZ!
BENİ RAHAT BIRAKIN!
KER-RASH!
SENİ YAKALAYACAĞIZ BARTON!. NEREYE KAÇARSAN KAÇ, SENİ YAKALAYACAĞIZ!..

ŞİMDİ KACIYORSUNUZ... TIPKI DİĞER KORKULU GEÇELERDEKİ GİBİ GAYRETLE, CANINIZI DİŞİNİZE TAKARAK KAÇIYORSUNUZ... YAĞMURDAN KAYGANLAŞMIŞ ASFALTIN ÜSTÜNDE KAÇIYORSUNUZ... ARKANIZDA SİZE İKİ CANAVAR GİBİ GELEN GÖLGEDEN KAÇIYORSUNUZ...
SONRA ÇARESİZ KALIYORSUNUZ...
AMAN TANRIM!..
UMUTSUZLUK İÇİNDE GERİ DÖNÜYORSUNUZ, FAKAT SIRITAN İKİ YÜZ İLE KARŞILAŞIYORSUNUZ. YAVAŞ YAVAŞ KENDİLERİNDEN EMİN SİZE YAKLAŞMAKTADIRLAR...
NE KADAR APTALCA HAREKET ETTİN BARTON.. SADECE BİRKAÇ DAKİKA. VE YAHUT, BİR KAÇ SANİYE İÇİN Mİ ?!.
BENİ YAKAYAMAZSINIZ HİÇBİR ZAMAN!..
VÜCUDUNUZ KARANLIK SULARIN DERİNLİKLERİNE DALAR, KENDİNİZİ SOĞUĞA TESLİM EDERSİNİZ...

KAYBOLDU! ŞİMDİYE KADAR SU YÜZÜNE ÇIKMASI LAZIMDI...
BİR YERE GİDEBİLMESİ İMKÂNSIZ!..
ER VEYA GEÇ ONU YAKALAYACAĞIZ... BURADA OLMASA BİLE BAŞKA YERDE YAKALAYACAĞIZ!.
UZUN BİR MÜDDET GEÇER VE SUYUN SOĞUKLUĞU İLİKLERİNİZE İŞLER... SONRA SİNİRLERİNİZ SİZİ TEHDİT EDER. KENDİNİZİ YUKARI ÇEKERSİNİZ...
...VE TEKRAR GECENİN KORKULARIYLA BAŞBAŞASINIZ...
BÖYLE DEVAM EDEMEM.. HEP BÖYLE KAÇAMAM!.
...KORKU BAŞLADIĞINDAN BERİ İLK DEFA AKLINIZ BAŞINIZA GELMİŞTİR...
TAKSİ, HEY TAKSİ!
TAXI
BU SAATTE BİR TAKSİ BULMAM BÜYÜK ŞANS. GİDECEĞİM YER...

NEREYE GİDECEĞİNİ-Zİ BİLİYORUZ BARTON!.
YAHHHHH!
HAYIR, TEKRAR OLAMAZ!.
TAXI
SLAM!
DAHA FAZLA MUKAVEMET ETMEYİN...İŞ-LERİMİZİ ZORLAŞTIRI-YORSUNUZ!.
TEKRAR KAÇIYORSUNUZ... BACAKLARI-NIZ AĞRIYOR... AYAK SESLERİNİZ ARKANIZDAKİ ARABANIN GÜRÜL-TÜSÜ İÇİNDE KAYBOLUYOR...
NİÇİN BENİ TAKİP ETMEKTE ISRAR EDİYOR-LAR?. DAHA FAZLA DA-YANAMA-YACA-ĞIM!..
ARKANIZ-DAN GELİ-YORLAR... TIPKI BİR HAYVAN GİBİ YE-RİN ALTI-NA GİRME İHTİYACINI DUYU-YORSU-NUZ...
BİR SES!. TREN OLACAK...
VE SIĞINANIZI BULMUSSU-NUZDUR...
ARTIK HÜ-RÜM!.. İSTE-DİĞİMİ YAP-MAKTA SER-BESTİM...

TÜNEL
TAKSİNİN
YAPAMAYA-
CAĞINI YAP-
MIŞTI... SİZİ
EVİNİZE GÖ-
TÜRMÜŞTÜR
YAĞMURDAN
ISLANMIŞ
OTLARI
ÜSTÜNDE
İLERLEYE-
REK ARAYIP
DURDUĞU-
ĞUNUZ
SÜKUNETE
KAVUŞABİ-
LİRSİNİZ...

ÇIĞLIĞINIZ BOĞAZINIZDA DÜĞÜMLENİYOR VE ÜZERİNİZE ATILIYORLAR... ÇABALARINIZ BOŞUNADIR... ARTIK KAÇMANIZA İMKÂN YOK...
YARDIMINIZ İÇİN SİZE TEŞEKKÜR EDERİZ !..
BAYAN, BARTON BU SEFER ARTIK KAÇAMAZ !..
... BAĞIRMANIZ SICACIK EVİNİZE VE KARINIZ KARŞI BOŞUNADIR...
HAYIR !.. BUNU BANA YAPAMAZSINIZ !!
BU, BİZİM VAZİFEMİZ !..
DOĞRU HAREKET ETMEYEN SİZSİNİZ BARTON
BİRDENBİRE SİZE BİRŞEYLER OLDUĞUNU ANLIYORSUNUZ BUNA RAĞMEN KABUL ETMEK İSTEMİYORSUNUZ DURUMU...
NE DE OLSA ÖLÜ SİZSİNİZ !..
HAYIR !.. İNANAMAM... BEN YAŞIYORUM... BEN...
BARTON, MAKUL OLUN.. ZATEN YETERİ KADAR İŞİMİZ ZORLAŞTIRDINIZ !..
AMBULANCE
AMBULANSIN İÇİ BİR TAKIM ALETLERLE DOLUDUR... ÖLÜLERİN, YANİ SİZİN ÜSTÜNÜZDE KULLANILACAK BİR TAKIM ALETLERDİR BUNLAR..
İŞİMİZ GÖRMEDEN KAÇTINIZ... ŞİMDİ AMULANSTA YAPMAK MECBURİYETİNDEYİZ ..
HİÇ BİR ŞEY HİSSETMEYECEKSİNİZ.. ZATEN ÖLÜLERİ HİSLERİ DE ÖLÜDÜR.
KOLLARINIZ İÇ TARAFINDA BİR YANMA DUYARSINIZ.... ÖNCE HAFİF SONRA YAVAŞ YAVAŞ HIZLANIR. VE DÜNYA SÜRATLE DÜNYA DÖNMEĞE BAŞLAR... ETRAFINIZDAKİ SAPIKLARIN KAHKALARI KULAKLARINIZI ÇINLATIR...
FAKAT BEN YAŞIYORU !.. YAŞIYORUM !!?

ANIDEN HERŞEY SILINIR GÖZÜNÜZDE VE SESSIZLIK BAŞLAR. ARTIK YALNIZ VE EMNIYETTESINIZ. KENDINIZI SON DERECE APTAL HISSETMEKTESINIZ...
RÜYA!.. HEM DE MATRAK BIR RÜYA. KENDIMI CANLI HISSEDEREK ÖLÜ OLARAK DOLAŞIYORMUŞUM!..
YUKARI KARANLIĞA BAKIYORSUNUZ KENDINIZI EMNIYETTE HISSEDIYORSUNUZ.
YATMADAN ÖNCE YEDIĞIME DIKKAT ETMELI. BIR DAHA RÜYA OLSUN OLMASIN, BAŞIMDAN BÖYLE ŞEYLER GEÇMESINI ISTEMEM!..
KALKMAYI DÜŞÜNÜYORSUNUZ. CANINIZ BIR SIGARA ISTIYOR...FAKAT HIÇ BIR HAREKETTE BULUNAMAYIP YATTIĞINIZ YERDE KALIYORSUNUZ...
ALIS'I RAHATSIZ ETMENIN ALEMI YOK... FAKAT BU IŞIK...
IŞTI MR. BARTON, MR. STARK'IN EN IYI ÇALIŞMALARINDAN BIRI OLDU BU...
ŞAŞILACAK ŞEY BU... NE KADAR TABII DURUYOR!?
AMAN ALLAHIM!
ÇIĞLIK ATMAK ISTIYORSUNUZ ELINIZDE BIRŞEY GELMIYOR... SADECE ETRAFINIZDAKI KONUŞMALARI DINLIYORSUNUZ...GÜLÜMSEMEKTESINIZ.. ARADA BIR RÜYA BILE GÖRÜYORSUNUZ...
BU RÜYA OLAMAZ. HAKIKATEN ÖLMÜŞÜM BEN.. ÖLMÜŞÜM BEN!
ÖLÜLERIN RÜYA GÖRÜP GÖRMEDIKLERINI BILEMEYIZ...AMA ÖLÜM DE UZUN UYKUYSA NEDEN RÜYALARI OLMASIN !?!

KARANLIKLAR PRENSİ DRAKULA

Cevabı rüyadaymış gibi vardı. Sanki çok zor birşeyi okuyormuş gibi.

"Bilmiyorum, herşey o kadar yabancı ki"

"Ne görüyorsunuz?"

"Hiç bir şey görmüyorum, herşey karanlık."

Profesörün sesinde bir sabırsızlık sezdim:

"Ne işitiyorsunuz?"

"Su sesi. Küçük dalgaların sesi. Bu sesler dışardan geliyor."

"Öyleyse bir gemide misiniz?" Birbirimize baktık. Düşünmekten adeta korkuyorduk. Cevap çabuk geldi.

"Ah, evet."

"Başka ne işitiyorsunuz?"

"Yukardan ayak sesleri geliyor. Sonra bir zincir sesi geliyor."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Hareketsizim, tıpkı bir ölü gibi.. "Sesi uykuya dalar gibi gittikçe kayboldu. Sonki bir daha uyanmayacaktı. Açık gözleri kapandı.

Artık güneş doğmuş, etraf aydınlanmıştı. Dr. Van Helsing şevkatli ellerini Mina'nın omuzlarına koydu ve onu geriye doğru iterek yastığa bıraktı. Bir kaç dakika babek gibi uyudu. Sonra derin derin içini çekerek uyandı ve hayretle bize baktı. Tek söylediği "Uykumda - mı. konuşuyorum?" oldu. Fakat aslında ne olduğunu biliyor, bize söylediklerini merak etmesine rağmen sormağa cesaret edemiyordu. Profesör konuşanları söyledi ve Mina:

"Öyleyse kaybedecek bir tek dakikamız yok. Henüz geç kalmamışta olabiliriz. "Mr. Morris ve Lord Goldalming kapıya doğru gittiler. fakat Profesörün sakin sesi onları durduttu.

"Durun arkadaşlar Madame Mina'nın söylediğine göre, o gemi bir yerde demirledi Londra limanında demirlenen o kadar çok gemi var ki şu anda hangi birini arayacaksınız. Allaha şükür ki elimizde hiç olmazsa bir delil var. Kont'un maksadı, kaçmaktı. Kaçmak. Tek sandığın kaldığını ve arkasında tilki sürüsü gibi insanların bulunduğunu görünce artık Londra'da kalamıyacağını anladı. Son sandığını alarak bir gemiye bindi ve karadan ayrıldı. Kaçacağını sanıyor fakat hayır. Onu takib edeceğiz. Düşmanımız zeki, fakat bende zekiyim ve az da olsa aklımı nasıl işlediğini tahmin edebiliyorum. Bu arada sakin olabiliriz. Sudan nasıl olsa geçemez. Şimdi güneş doğdu, bütün bir gün var önümüzde. Banyo yaparak giyinelim.. Bir de rahat bir kahvaltı edelim.

Mina ona bakarak:

"Fakat, bizden uzaklaştığına göre onu niçin takib edelim?" diye sordu. Profesör elini tuttu ve:

"Şimdi bana birşey sormayın" dedi, kahvaltı edelim, herşeyi izah ederim."

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu tekrar etti. Profesör ona bir an üzüntü ile baktı ve cevap verdi:

"Çünkü yavrum, onu en çok şimdi yok etmemiz lâzım."

Mina sarardı:

"Fakat niçin?"

Çünkü" diye cevap verdi Profesör, o asırlarca yaşıyabilir. Siz fanisiniz. Ve izini sizin boynunuzda, bırakmıştır."

Mina bayılmıştı. Yakınında olmasaydım yere düşecekti.

Van Helsing Tarafından fonograf'a çekilmiş Dr. Seward'ın hatıraları:

Jonathan Harker'a ithafen:

Siz sevgili Madame Mina ile kalacaksınız. Biz araştırmalarımızı yapmak üzere yola çıkıyoruz. Siz lütfen onunla kalın ve ona bakın. Bu sizin en kutsal vazifeniz. Kontu bugün burada bulamazsınız. Size diğer dördünün bildiği birşey söyliyeyim. Düşmanımız Transilvanya'daki şatosuna dönmüştür. Bundan çok eminim. Buna ötedenberi hazırlanıyordu. Nasıl yaptıysa sandığı gemiye yükleyebildi

Devamı gelecek sayıda

KANLI ALTINLAR
REGGIE DILLERE DESTAN ZENGINLIĞI KADAR KÖTÜLÜĞÜ İLE DE ŞÖHRET YAPMIŞ KİŞİDİR... KORSAN OLAN DEDESİ GİBİ O DA ALTIN AŞIĞIDIR... "ALTIN KALYON" İSİMLİ YATI VE MİSAFİRLERİ İLE KARAİB DENİZİNDE BİR GEZİDEDİRLER...
BÜTÜN BUNLARA "KANLI ALTINLAR" SAYESİNDE SAHİP ÇIKMANIZ SİZİ RAHATSIZ ETMİYOR MU...
BEN ALTIN PIRILTISINA BAYILIRIM!..
ÖZÜR DİLERİM EFENDİM... GEMİ SALLANDI DA!..
SENİ HAYVAN SENİ!..
POK!
ERTESİ GÜN GEMİ KARAİBLERİN UFAK BİR LİMANINA MALZEME ALMAK ÜZERE YANAŞTI...
BU NE DEMEK? BUNU YAPAMAZSINIZ!.
TAYFALAR VE BEN İŞİ BIRAKMAK İÇİN KARAR ALDIK!..
A.A. GONZALES

FAKAT BİR GECE KENDİLİKLERİNDEN ÇALIŞMAĞA TALİP OLAN BİR EKİP ÇIKA-GELİR... TAYFALARIN HALLERİ GÖZ DOLDURMAZSA DA ÇARESİZ DENİZE AÇILIR..

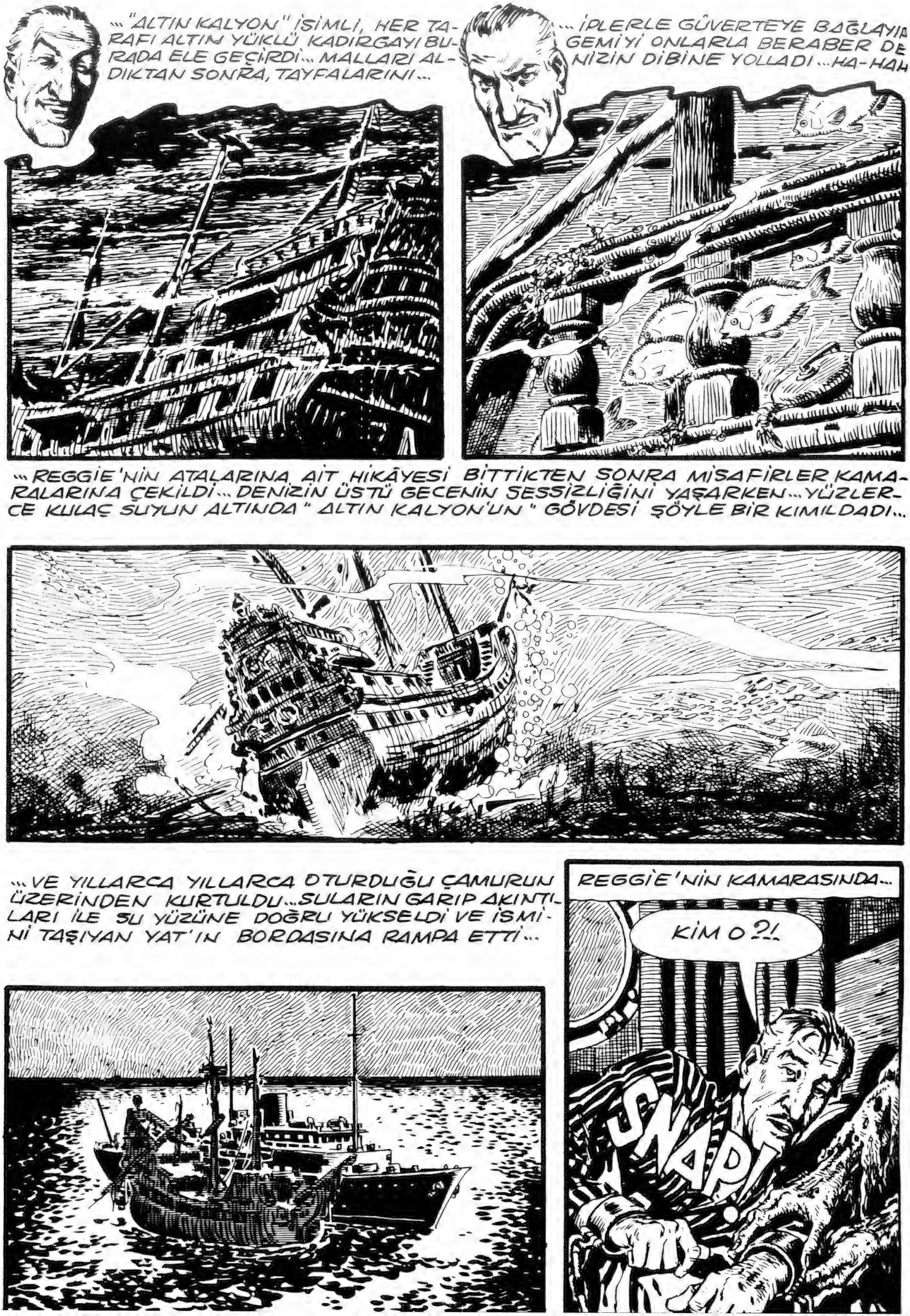
..."ALTIN KALYON" İSİMLİ, HER TA-
RAFI ALTIN YÜKLÜ KADIRGAYI BU-
RADA ELE GEÇİRDİ... MALLARI AL-
DIKTAN SONRA, TAYFALARINI...
...İPLERLE GÜVERTEYE BAĞLAYIP
GEMİYİ ONLARLA BERABER DE-
NİZİN DİBİNE YOLLADI ...HA-HAH
...REGGIE'NİN ATALARINA AİT HİKÂYESİ BİTTİKTEN SONRA MİSAFİRLER KAMA-
RALARINA ÇEKİLDİ... DENİZİN ÜSTÜ GECENİN SESSİZLİĞİNİ YAŞARKEN... YÜZLER-
CE KULAÇ SUYUN ALTINDA "ALTIN KALYON'UN" GÖVDESİ ŞÖYLE BİR KIMILDADI...
...VE YILLARCA YILLARCA OTURDUĞU ÇAMURUN
ÜZERİNDEN KURTULDU...SULARIN GARİP AKINTI-
LARI İLE SU YÜZÜNE DOĞRU YÜKSELDİ VE İSMİ-
Nİ TAŞIYAN YAT'IN BORDASINA RAMPA ETTİ...
REGGIE'NİN KAMARASINDA...
KİM O?!
SNAP!

...REGGIE UYANDIĞINDA KARŞISINDA GÖRDÜĞÜ MANZARA İLE TİTREDİ... VE LİMANDA YENİ MÜRETTEBATI NASIL BU KADAR KOLAYLIKLA BULABİLDİĞİNİ ANLADI...
YAHHHHHH!
...ÇÜRÜMÜŞ ELLER YATTAKİ BÜTÜN EŞYAYI TOPLADILAR VE REGGIE'Yİ ZİNCİRE VURUP SÜRÜKLEDİLER...
HAYIR! BU ALTINLAR BENİM... "ALTIN KALYON'A AİT... NE YAPMAK İSTİYORSUNUZ?!
...BİRDEN KENDİSİNİ VE ALTINLARINI YATA BORDALAMIŞ ESKİ TEKNEDE ESKİ "ALTIN KALYON"DA BULDU...
HAYIR! BUNU YAPAMAZSINIZ!!
YALVARIRIM YAPMAYIN!..
...VE "ALTIN KALYON" KADIRGASI UZUN SENELER ÖNCE KAYBETTİKLERİNE KAVUŞTU...
İMDAAT... İMDAAAT... BOĞU.. BOĞU.. LU.. YOR...
...GEMİ SALLANA SALLANA VE AĞIR AĞIR SULARA GÖMÜLDÜ... KAYBOLDU... TAYFALAR RAHAT ÖLÜM UYKULARINA DÖNDÜLER... REGGIE İSE AÇIK KALMIŞ GÖZLERİNİ "ALTIN KALYONUN" TABELÂSINA DİKMİŞ VE KALAKALMIŞTI.
GOLDEN GALLEON
SABAH MİSAFİRLER SAHİPSİZ VE MÜRETTEBATSIZ YATTA UYANDIKLARI ZAMAN OLANLARI SİZİN GİBİ BİLEMEYECEKLERİ İÇİN HERHALDE ÇOK ŞAŞIRACAKLARDIR.

ÖLÜM HASADI

RAY BRADBURY'den çeviren PERİ TUZCU

Birdenbire yol bitiverdi. Aslında ileride uzak bir yadiden döne döne inip tabiatın ortasında yapayalnız duran bir tarlaya ait ufak beyaz evin yanından geçiyor, sonra adeta artık luzumsuz olduğunu anlamış gibi siliniyordu.

Aslında farketmezdi de zira benzin de bitmişti. Drew eski arabanın el frenini çekti ve sesini çıkarmadan gözlerini, nasırlı çiftçi ellerine dikerek oturmaya devam etti.

Molly, arabanın köşesinde yattığı yerden kımıldamadan konuştu:

"Geçtiğimiz kavşakta yanlış yola sapmış olacağız."

Drew başını salladı

Molly'nin dudakları nerdeyse yüzü kadar soluktu. Yalnız yüzünün terle ıslak olduğu yerde dudakları kuruydu. Sesi ifadesizdi.

"Drew diye sordu, Drew, şimdi ne yapacağız?

Drew ellerine baktı. Çiftçi elleri.... Bir türlü doymak bilmeyen rüzgârın altında aşınmış eller...

Arkada çocuklar uyanarak toz ve paketlerin arasından kendilerini kurtardılar. Başlarını arka döşemeden öne doğru uzatarak sordular:"Neden durduk baba? şimdi yemek yiyecek miyiz Baba? Baba çok acıktık. Şimdi yiyebilir miyiz Baba?"

Drew gözlerini kapadı. Ellerinin görünüşünden nefret ediyordu.

Molly'nin parmakları bileğine dokundu. Son derece de hafif ve yumuşak.

"Drew, belki suradaki evden bize yiyecek birşey verebilirler..."

Ağzının etrafında beyaz bir çizgi belirdi. "Dilenmek, diye söylendi, ömrümüzde dilenmedik, ömrümüzde dilenmiyeceğiz."

Molly'nin parmakları bileğini bastırdı. Döndü ve gözlerini gördü. Sonra ona bakan Susie ve küçük Drew'nun gözlerini gördü. Yavaş yavaş boynundaki ve sırtındaki sertlik gevşedi. Yüzü ifadesizleşti ve donuklaştı. Arabadan indi ve eve doğru giden patikadan yürümeğe başladı. Hasta veya yarı kör bir adam gibi yürüyordu.

Evin kapısı açıktı Drew kapıyı üç kere çaldı. İçerde sessizlikten başka birşey yoktu. Bir de pencerede beyaz bir perde, ruzgarın terisi ile ileri geri sallanıyordu.

Daha içeri girmeden anlamıştı. İçerde ölüm olduğunu biliyordu. Zira sessizlik ölüm sessizliği idi.

Küçük, temizbir salondan ve bir holden geçti. Birşey düşünmüyordu. Daha doğrusu artık düşünemiyordu. Tereddütsüz, tıpkı bir hayvan gibi mutfağa doğru gitti.

Sonra açık bir kapıdan içeri baktı ve ölü adamı gördü.

Temiz bir yatakta yatan yaşlı bir adamdı. Öleli fazla olmamıştı. Veyahut da yüzündeki sukûnet ifadesini kaybbdecek kadar zaman geçmemişti aradan. Öliceğini herhalde biliyordu ki üzerinde mezar elbiseleri, eski siyah bir kostüm, temiz beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat vardı.

Yatağın yanındaki duvara bir orak dayalı duruyordu. Adam elleri arasında, daha taptaze olan bir buğday dalı vardı. Tomurcukları patlamağa hazır, olgun bir buğday dalı.

Drew, yumuşak adımlarla yatak odasına girdi. Üstüne bir soğukluk çökmüştü. Eski, tozlu şapkasını eline aldı ve yatağın yanında durarak aşağı baktı.

Kağıt, yaşlı adamın başının yanında, yastığın üstünde duruyordu. Gömülmesi için bir istek veyahut da akrabalarına bir haber olabilirdi, Drew, soluk ve kuru dudaklarını oynatarak kâğıdı okudu.

"Ölüm döşeğimde yanımda durana:

Dünyada yapayalnız bir insan olarak ben, John Buhr, bu çiftliği ve beraberinde olan bütün malımı gelecek olan ilk adama bırakıyorum. Adı veya nerden geldiği birşey farkettirmez.. Çiftlik, buğday tarlası, orak ve yapılması icabeden bütün işler onundur. Bütün işler onundur. Bütün bunları tereddütsüz ve serbestçe alsın. Ben, John Buhr sadece bir bağışta bulunuyorum, kimseyi mecbur etmiyorum. Vaziyetimi Nisan'ın üçüncü günü 1938 de mühürlüyorum. (İmzalanmış) John Buhr.

Drew evin içinde geri döndü ve tel kapıyı açtı. "Molly, dedi, sen gel. Çocuklar siz arabada kalın."

Molly içeri girdi. Onu yatak odasına götürdü. Molly vaziyetnameye, orağa ve dışarda sıcak rüzgârın altında kıpırdanan buğday tarlasına baktı. Beyaz yüzü gerildi, dudaklarını ısırarak Drew'nun kolunu tuttu:

"İnanılacak gibi değil. Bu bir oyun olmalı."

Drew "şansımız dönüyor, o kadar, diye cevap verdi, yapılacak işimiz, yiyecek yemeğimiz başımızın üstünde bir çatımız olacak."

Orağı kavradı. Yarımay gibi parlıyordu. Ucunda şu yazı vardı. "BENİ BİÇEN, DÜNYAYI BİÇER. O anda bu sözler Drew'ya birşey söylemedi.

Molly "Drew, diye sordu. İhtiyar adamın ellerine bakarak, neden elinde o buğday dalını tutuyor acaba?"

O anda ki derin sessizlik, çocuklar balkona koşmaları ile bozuldu. Molly içini çekti.

Eve yerleştiler. İhtiyar adamı bir tepeceğin üstünde bir yere gömerek başında birkaç söz mırıldandılar. Sonra geri dönerek evi süpürdüler, arabayı boşaltılar ve birşeyler atıştırdılar (zira mutfakta yenecek çok şey vardı.) Üç gün evi toplamaktan, yemek yemekten, arada bir birbirlerinin yüzüne hayretle bakmaktan başka birşey yapmadılar. Drew akşamları puro bile içebiliyordu.

Evin arkasında ufak bir ahır, ahırda da bir boğa ile üç inek vardı. Ayrıca birkaç büyük ağacın gölgesinde, serin bir anbar vardı. Anbarda kendi ailelerinin beş misli büyüklüğünde bir aileye bir iki, belki de üç sene yetecek kadar et, domuz ve kavurma vardı. Aynı zamanda tereyağ yapacak bir yayık bir kutu dolusu peynir ve süt koymak için büyük tenekeler vardı.

Dördüncü günün sabahı, Drew yatağından orağa baktı. Artık çalışmağa başlamanın zamanı geldiğini biliyordu, zira tarlada olgun, buğdaylar onu bekliyordu. Kendi gözleriyle görmüştü ve tembellik etmek istemiyordu. Sabahın ilk taze kokuları ile birlikte, Drew a orağı alarak tarlaya çıktı. Elinde tutarak aşağı doğru salladı.

Buğday dolu tarla çok büyüktü. Tek adamın başa çıkamıyacağı kadar büyük. buna rağmen öbür adam bu işi başarmış-

Birinci günün akşamı, Drew orağı omuzuna atarak evine döndüğünde, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ömründe emsalini görmediği bir buğday tarlası idi bu.... Buğdaylar ayrı ayrı kümelerde olgunlaşıyordu. Bu tabiata aykırı bir şeydi.

Molly'e bunu söylemedi. Tarlada gördüğü diğer şeyleri de söylemedi. Meselâ buğdayın yere düştükten birkaç saat sonra çürümesi. Bu da tabiata aykırı idi. Fakat Drew bütün bunları dert edinmiyordu. Nasıl olsa elde yiyecek vardı.

Ertesi sabah, çürümüş olarak bıraktığı buğdaylar tekrar tutmuş, yeniden doğmuş gibi kök salmışlardı.

Drew Erickson çenesini kaşıyarak, buğdayı satamıyacağına göre ne işine yarıyacağını düşündü. O gün bir iki defa sırf orada olduğuna emin olmak için, tepelere tırmanıp yaşlı adamın mezarına baktı. Tepeden ne kadar araziye sahip olduğuna, baktı. Tarla bir taraftan dağlara doğru üç mil uzunluğundaydı genişliği de aşağı yukarı iki dönümdü. Bazı kısımları tohuma kaçmış, bazı kısımlar altunî, bazı kısımları da kendi eliyle daha yeni kesilmişti. Fakat ihtiyar adam bununla ilgili, birşey söylememişti, şimdi ise yüzünü taş ve toprak kapatmıştı. Drew de kendini mutlu hissederek (zira içinde mühim bir iş yaptığına dair bir his vardı) orağını kullanmak üzere tekrar işinin başına döndü. Neden bu işin önemli olduğunu kestiremiyordu fakat önemliydi işte çok, çok önemliydi.

Buğdayları olduğu gibi bırakmazdı. Daima kesilecek olgun kümeler bulunuyordu. Yüksek sesle, kendi kendine: "On sene bu tarlayı biçsem, diye hesapladı, ancak yeter. Ben kestikçe buğday olgunlaşıyor. On sene içinde de bir kere biçtiğim yeri bir ikinci defa biçmeğe vakit bulamam. O kadar kocaman bir tarla ki." Başını salladı. "Ne tuhaf iş! Bir günde kesemiyeceğim kadar olgunlaşmıyor.Her sabah kalktığımda, buna rağmen kesecek kadar buğday oluyor...."

Yere düştükçe çürüyen buğdayı da her gün biçmek enayilikti. Drew buna bir hafta zarfında karar verdi, ve birkaç gün beklemenin iyi olacağını düşündü.

O gece geç vakit yatağında uyanık olarak sessizliği dinledi. Evdeki sessizlik, ölüm sessizliği değildi, aksine mesut bir sessizlikti.

Kalktı, giyindi ve kahvaltısını etti. Bugün çalışmayacaktı. İnekleri sağmak üzere dışarı çıktı, balkonda durarak bir sigara içti, sonra arka bahçeye çıktı.Geri döndü ve Molly'e ne yapmak üzere dışarı çıktığını sordu... Molly"inekleri sağacaktım" diye cevap verdi.

"Ha, doğru ya" diyerek tekrar dışarı çıktı. İnekleri bekler buldu. Hepsi de dopdoluydu. Sütü tenekelere koydu ve anbara bıraktı, fakat aklı başka yerdeydi. Buğday ve orakta...

Bütün sabahını balkonda sigara sararak geçirdi. Küçük Drew'ya ve Susie birer oyuncak kayık yaptı, yayıkta süt döverek tereyağ yaptı, kaymağı ayırdı, fakat güneş başının içindeydi. Orada yanıyor ve ağrıtıyordu.. Öğlende acıkmamıştı. Durmadan rüzgarın altında dalgalanan buğdaya bakıyordu. Kolları geril-miş, dizlerinin üstündeki parmakları havayı tutar gibiydiler, kaşınıyorlardı, avuç içleri yanıyordu. Ayağa kalktı, ellerini pantalonuna sürdü, tekrar bir sigara sarmağa teşebbüs etti, fakat tütüne sinirlenerek hepsini kaldırıp, kendi kendine söylenerekten fırlattı. Sanki a üçüncü kolunu vücudundan kesmişlerdi, veyahut kendinden bir parça kaybetmişti. Herşey kolları ve elleri ile ilgiliydi.

Rüzgarın tarlada fısıldadığını duydu. Bir eve giriyor, bir çıkıyor, ayak artında dolaşıyor, bir sarnıç kazmayı düşünüyordu. Fakat asıl aklında tarladaki olğun buğdaydan, kesilmek için çırpınan buğdaydan başka birşey yoktu.

"Allah belasını versin."

Yatak odasına girdi ve orağı duvardan indirdi. Bir müddet elinde tuttu. Serin bir dokunusu vardı. Elleri kaşınmaz oldu. Başı da artık ağrımıyordu. Üçüncü kolu yerine gelmişti. Artık tekrar kusursuz bir adam olmuştu.

Yıldırımın dokunup ta acıtmaması kadar mantıksız. Her gün buğday kesilecekti. Kesilmesi lâzımdı. Niçin? Kesilmesi lâzımdı, o kadar. Elindeki orağa güldü. Sonra, ıslık çalarak olgun tarlaya gitti ve işini yaptı. Kendini biraz çılgın hissediyordu. Yahu, basbayağı bir buğday tarlası değilmiydi işte. Tam normal olmasa bile.

Günler dörtnala atlar gibi geçti.

Drew Erickson, işini bir ihtiyaç, bir arzu olarak kabul etmeğe başladı. Kafası devamlı çalışıyordu.

Bir öğlen, babaları mutfakta yemek yerken küçük Drew ile Susie gülüşerek orakla oynuyorlardı Drew k seslerini işitti., gidip orağı ellerinden aldı. Onlara bağırmadı. Sadece üzülmüş göründü ve ondan sonra da orağı kullanmadıkça dolaba kilitlemeğe başladı.

Ekin biçmesini bir tek gün aksatmıyordu. Yukarı aşağı, yukarı, aşağı ve üstünden tekrar yukarı ve aşağı ve üstünden biçerek. Yukarı aşağı.

Yukarı.

Yaşlı adam ve ölünce elindeki başağı düşünmeli.

Aşağı.

Bu ölü toprağı ve s üstündeki canlı buğdayı düşünmeli.

Yukarı.

Buğdayın tuhaf kümeler halinde yetişmesini düşünmeli.

Aşağı.

Düşünmeli...

Buğday ayaklarının dibine sarı bir şelâle gibidökülüyordu. Drew Erickson orağı düşürdü ve midesini tutarak iki büklüm oldu, gözleri adeta kör olmuştu. Dünya devrilir gibi oldu.

"Birisini öldürdüm" diye fısıldadı, elleriyle göğsünü tutarak, orağın yanına dizlerinin üstüne çöktü. "Çok insan öldürdüm."

Gökyüzü Kansas'taki Luna Parkların atlı karıncaları gibi dönmeğe başladı. Fakat müzik yoktu. Sadece kulaklarında bir çınlama.

Arkasından orağı sürükleyerek mutfağa daldığı zaman Molly mavi mutfak masasında patates soyuyordu.

" Molly!"

Molly oturduğu yerde, elleri açık, Drew'nun patlamasını bekledi. yere bakarak"Eşyaları toparla!" dedi.

"Niçin?"

"Gidiyoruz" dedi Drew.

"Gidiyor muyuz?"

"O ihtiyar adam. Onun burada ne yaptığını biliyor musun? Mesele buğday ve orakta, Molly. Her orağı kullanışta binlerce insan ölüyor. Üstlerinden kesiyorsun ve...."

Molly ayağa kalktı, bıçağı patateslerin yanına koydu ve anlayışlı bir şekilde "Çok seyahat ettik, dedi, son aya kadar da iyi bir yemek yemedik sen çok çalıştın, her gün yoruldun..."

"Orada, dışarda sesler duyuyorum. Hüzünlü sesler. Buğdayın içinden gelen bu sesler bana dur diyorlar, bizi öldürme diyorlar..."

"Drew!"

Fakat Drew onu işitmedi. "Ekin eğri büğrü büyüyor, diye devam etti, sana söylemedim, ama bir anormallik var."

Molly gözleriniDrew'nun artık camlaşmış mavi gözlerine dikti. "Beni deli zannediyorsun, dedi. Drew, beklede söyliyeyim. Aman Allahım! Molly, bana yardım et, biraz evvel annemi öldürdüm!"

"Yeter artık!" diye sert bir şekilde çıkıştı Molly.

"Bir buğday dalı kestim ve onu öldürdüm. Öldüğünü hissettim. İşte böyle öğrendim...."

Molly'nin sesi bir tokat gibi şakladı. "Drew, kes sesini?" Drew "Ah Molly."
diye mırıldandı.

Orak elinden düşerek yere kaydı..... Molly sert bir hareketle yerden kaldırarak bir köşeye koydu, onu. " On senedir seninle beraberim, dedi, bazen ağzımıza toz ve duadan başka birşey girmedi. Şimdi aniden şansımız döndü, sen buna tahammül edemiyorsun."

Salondan incili alarak döndü.

Sayfalarını hışırdattı. Bu ses buğdayın rüzgardaki sesine benziyordu.

Molly hergün ona incil okudu. Bir hafta sonra, bir Çarşamba günü, Drew şehre inecek posta kutusuna mektup bırakılıp bırakılmadığına bakmağa gidecekti. Bir mektup vardı. Eve döndüğünde adeta iki yüz yıl yaşlanmıştı. Bız gibi bir sesle Molly'e.

"Annem salı günü saat bir de kalpten vefat etmiş" dedi. Sonra devam etti: "Çocukları al, yiyecekleri toparla ve arabaya koy. California'ya dönüyoruz.".

Molly "Drew" diye itiraz etmek istedi. Fakat Drew onu dinlemedi:

"Sen de biliyorsun. Buğdaylar küme küme hergün yeşeriyor. Kestiğim vakit çürüyor. Ertesi sabah tekrar yetişiyor. Geçen hafta buğdayı keserken kendi elimi kesmiş gibi oldum. Bir çığlık işittim Sonra, bugün de bu mektup geldi."

"Burada kalıyoruz."

"Molly!"

"Burada, yiyeceğimizin, içeceğimizin ve yatacak yerimizin k bulunduğu yerde kalacağız. Çocuklarımı aç bırakamam."

"Drew takati kesilmiş gibi başını salladı: "Peki, kalalım." Eline orağı aldı ve yazıyı okudu: BENİ BİÇEN DÜNYAYI BİÇER.

Ertesi sabah ihtiyar adamın mezarına gitti. Ortasında bir tek sap buğday büyümüştü. Haftalar önce adamın elindeki buğday sapının aynısı.

Cevap beklemeden adamla konuştu: "Sen de mecbur olduğun için ömrün boyunca bu tarlada çalıştın. Bir kendi hayatına rastladın ve bilerek kestin. Eve gittin, mezar elbiselerini giydin, sonra kalp krizi f geldi ve öldün. Toprağı bana verdin, ben ölünce de başkasına devretmeğe mecburum. Bu ne kadar devam edecek?"

Drew işinin başına döndü. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Orağı tutan kimse olmak onu adeta çıldırtmıştı. Muayyen bir felsefenin yardımı ile vazifesini kabullenmişti. İyi bir hayatı hakketmişti ailesi, onun da bu şekilde kazanması lâzımdı. Dikkat ederse çocukların ve Molly'nin buğdaylarını kezmezdi ve böylece ebediyen yaşıyabilirlerdi.

Sonra, birdenbire, tıpkı bir ışaret gibi tekrar oldu. Tam orada, önündeydiler. Orağı bir sallamış olsaydı hepsini kesecekti. Emindi. Eğildi ve titreyen ellerle yerdeki birkaç sap buğdaya baktı. Parmaklarının altında pırıl pırıl parlıyorlardı. Molly, Susie, küçük Drew....

İnledi. Ya hiç farketmeden kesmiş olsaydı? Derin bir nefes alarak kalktı ve uzun müddet tarlayı seyretti.

Drew eve erken gelip onu şevkatle öpünce Molly şaşırdı. Yemekte: "Bugün işin erken bitti. Kestikçe halâ çürüyorlar mı?" diye sordu.

Drew başını salladı ve biraz daha et aldı.

Molly: "Ziraat vekâletinden birini çağırıp baktırsana" dedi.

"Hayır."

"Sadece teklif etmiştim."

Drew'nun gözleri kısıldı"Bütün hayatım boyunca burada kalmağa mecburum Başkaları bu buğdaydan anlamazlar. Yanlış sapları kesebilirler."

"Hangi yanlış sapları?"

Drew: "Yok birşey, diye cevap verdi, bu devletin adamlarının ne yapacağı belli olmaz. Belki bütün tarlayı temizlerler."

Molly başını salladı: "Tam yapılması icabeden şey. Yeni tohum ekip baştan başlamalı."

Drew yemeğini bitiremedi. "Bu tarlaya benden başkası dokunamaz" diyerek ayağa fırladı, arkasından kapıyı çarparak dışarı çıktı. Orağı alarak kesmemesi icabeden buğdaylardan çok uzak bir yerde çalıştı. Fakat artık zevkle çalışmıyordu. Bir saat sonra, Missouri'daki çok eski arkadaşlarından üçünü ölüme götürmüştü. Devam edemedi...

Orağı mahzene kitleyerek anahtarını cebine koydu. Artık ekin biçmeyeçekti.

Akşam balkonda çocuklarına masal anlattı fakat gülmediler. Sanki kendi çocukları değillerdi. Yorgun, süzülmüş bir halleri vardı. Molly başının ağrıdığından şikâyetçiydi. Odasına çıkarak derin bir uykuya daldı. Halbuki Molly hep geç yatardı.

Drew tarlaya baktı. Bazı kısımlarının biçilmesi lâzımdı. Hem de şimdi. Drew gözlerini tarladan kaçırdı. Tarlaya bir daha dokunmasaydı dünya ne olurdu? Orağın biçimi bekleyen ölüme hazır insanlar ne yapardı?

Yatağa girdiğinde Molly uyuyordu. Uyuyamadı. Kollarında ve parmaklarında tarlayı biçmenin arzusunu duyuyordu.

Gece yarısı kendini tarlada buldu. Elinde orağı vardı. Oraya nasıl geldiğini, orağı nasıl aldığını hatırlamıyordu. Tarladaki buğdaylar içinde yorgun ve uykuya susamış olanları vardı. Drew yere kapanarak: "Artık öldürmek istemiyorum, dedi, orakla çalışırsam Molly'i ve çocukları öldüreceğim. Bana bunu yaptırmayın."

Arkasında bir gürültü duydu. Göğe doğru birşey yükseldi. Sanki alevler canlıydı. Yıldızları yalar gibiydiler.

Ev yanıyordu.

Drew, bağırarak ayağa fırladı. Küçük ev bir tek parça halinde yanıyordu. Etrafa yayılan hararet içinde boğulur gibiydi.

Kimse çığlık atmadı, kimse sağa sola koşuşmadı.

Drew: "Molly, Susie Drew." diye bağırdı. Hiç bir cevap almadı. Deli gibi alevlerin etrafında dolanarak eve girecek bir yol aradı durdu. Bulamadı. Ümitsiz, bir tarafa çöktü ve evinin kül haline gelmesini seyretti. Bir müddet sonra, hararete aldırmadan Drew harabeye girdi.. Hiç birşey bırakmamıştı ateş. Burası mutfak, burası da salondu. Orası da Molly'nin odasıydı. Molly canlıydı.

Demir kısımları sıcaktan kıpkırmızı olmuş yatakta yatmış uyuyordu. Sanki hiçbirşey olmamıştı. Elleri, yüzü yanmamıştı.

Drew gözlerine inanamadı. Molly,korlar içinde yanmamış, nefes alarak uyuyordu.

"Molly!"

Üzerine eğildi. Fakat Molly sesini duymamıştı. Ölmemişti, fakat yaşamıyordu da. Ateş ona tesir etmemişti. Geceliği kurumlanmıştı. Kumral saçları korların üstüne dağılmıştı. Drew Molly'nin yanağına dokundu. Cehennemin ortasında buz gibiydi. Çocuklarda aynıydılar

Drew üçünü de ayrı ayrı dışarı tarlanın kenarına taşıdı. Hepsi nefes alıyor uyuyorlardı, fakat kımıldanmıyorlardı.

"Çocuklar, uyanın. Anneniz"Ölmüş müydü? Hayır, fakat. Kabahat çocuklarınmış gibi onları sarstı. Fakat aldırmadılar. Onlar rüyaları ile meşgüldüler.

Şimdi onların ateşin ortasında neden uyuduklarını ve neden halâ uyanmadıklarını biliyordu.

Ömürlerinin dün, Mayıs 30 1938 de bitmesi icabediyordu. Fakat sırf kendi, buğdayları kesmediğinden ömürleri uzamıştı. Yangın da ölmeleri lâzımdı. Fakat orağı kullanmadığı için hiç birşey onlara tesir etmemişti. Şimdi bekliyorlardı. Ve bütün dünya üstünde tıpkı onlar gibi ölümü bekleyen binlerce kişi vardı. Sırf bir tek adam ekin biçmekten korktuğu için bekliyorlardı.

Çocuklarına baktı. Vazifesinin hergün ebediyen yapılması lâzımdı.

Peki, diye düşündü, peki, orağı kullanacağım.

Ailesine veda etmedi. Dönerek orağını buldu ve tarlaya doğru koşmağa basladı. Sonra durdu.

"Molly" diye haykırarak orağı salladı.

Susie. Drew" orak iki defa daha inip kalktı. Dönüp yanmış eve bakmadı. Birisi bir çığlık attı.

Sonra, çılgınca hıçkırarak orağı sağa sola kaydırdı. Artık ekini biçiyordu. Tarlada orağı ile korkunç yaralar açtı. Artık kimi öldürdüğüne aldırmıyordu. Kâh gülerek kâh ağlıyarak işine devam etti.

Londra, Moskova ve Tokyo'ya bombalar yağdı. Orak şuursuzca işliyordu.

Belsen ve Buchenwold tutuştu, yandı. Orak kıpkırmızı işliyordu...

White Sands, Hiroshima, Bikini ve Sibenia kan kustu. Buğdaylar düştü durdu. Sindo-China, Hindistan titredi, Asya uyandı, Afrika kıpırdadı.

Herşeyini kaybetmiş ve artık hiçbir şey'e aldırmayan adamın gücü altın orak çalıştı.

Anayoldan sadece birkaç mil uzak, hiçbir yere gitmeyen toprak bir yolun sonunda California'ya giden asfalttan az bir mesafe uzakta...

Arada sırada eski bir araba toprak yola girer, yanmış bir evin harabeleri önünde durur, ve gece gündüz çılgınca ekin biçen bir çiftçiye yolunu sorar.

Fakat cevap alamaz. Tarladaki çiftçi zok meşguldür. Olgun buğday yerine, yeşilleri kesmektedir.

Ve Drew Erikson geceye gündüze aldırmadan ekinini biçer, biçer, biçer....

SON

CANLANAN HEYKEL
ORTA ÇAĞ KİMYAGERLERİ, KİMYASAL YOLDAN ALTIN ELDE ETME İHTİRASI İLE YAŞARLARDI... VALDEUX DE BU HEVESLE ESRARENGİZ ÇALIŞMALARI OLAN CÜCE HEYKELTRAŞ GERBA'YI İZLEMEKTEDİR...
VALDEUX'ÜN GÖZLERİ CÜCE HEYKELTRAŞ'IN ATELYESİNDE HEYECANLA BİR ŞEYLER ARIYORDU... VE NİHAYET ARADIĞINI BULDU...
AH... BU ALTIN PARÇASININ SENİN SANATINLA NE İLGİSİ VAR?..
SADECE HEYKELLERİMİ SÜSLERİM ONLARLA...
VALDEUX, NEFRETLE HEYKELLERİ VE CÜCENİN İFADESİZ YÜZÜNÜ SÜZDÜ... SIRRI ELDE ETMEK İÇİN YENİ BİR TAKTİK GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNDÜ...
MARKİ GÖRÜYORUM SENİ İLGİLENDİRMİYOR... OYSA GÜÇLÜ BİR ADAM!..
BARON DA ÖYLEYDİ... VE MARKİ'DEN DAHA İYİ KIRBAÇ KULLANIRDI!..
...KABA BİR HAREKE BAZAN BİR MARKİ'YEDE PAHALLIYA MALOLABİLİR!..
HAKLISIN GERBA!
ANLAŞILAN SIRLARI ELDE EDİNCEYE KADAR DOST KALACAĞIZ!..
GECE PARİS SOKAKLARINI KAPLADIĞI ZAMAN, BARONUN FECİ ÖLÜMÜNÜN YARATTI DEHŞETLE SOKAKLARDA KİMSER GÖRÜNMÜYORDU.
VAY CÜCE! NEREYE GİDİYOR BÖYLE GECE YARISI!?

BİRDEN VALDEUX'UN NEFESİ KESİLİR GİBİ OLDU... GÖRDÜĞÜ MANZARA İNANILMAZ BİR ŞEYDİ... HEYKEL CANLANMIŞ UÇUYORDU KARANLIĞIN İÇİNDE...

...VALDEUX DAR SOKAKLARI KOŞARAK GEÇTİ... VE KENDİSİNİ KORKUYLA EVİNE ATTI... GÖRDÜĞÜ ŞEYİN DEHŞETİ HALÂ ONU TİTRETİYORDU...

...KARANLIK ÇATILARIN ÜSTÜNDE UÇAN ACAİB BİR YARATIK MARKİ'NİN ŞATOSUNA DOĞRU YÖNELMİŞTİ...

GÜN IŞIĞI MARKİNİN CENAZESİNDE GİZLİCE MÜTEBESSİM İKİ ÇEHREYİ AYDINLATMIŞTI...
KADER DÜŞMANLARINA KARŞI ÇOK ZALİM DAVRANIYOR GERBA.. SENİNLE DOST OLMAK LÂZIM !..
GÜZEL.. GELİN BUNU KUTLAYALIM!
...MEYHANENİN HAVASI DA ŞARAP KADAR UYUŞTURUCU İDİ... VALDEUX ISRARLA ŞARAP İKRAM EDİYORDU CÜCEYE...
SEN VE BEN... AKILLI İNSANLARIZ GERBA BİRBİRİMİZDEN FAYDALANABİLİRİZ !..
HAKLISIN !..
GERBANIN İÇKİYE MUKAVEMETİ FAZLA DEĞİLDİ... KADEHLER DEVRİLDİKÇE GEVŞEMEĞE BAŞLADI...
ALTIN GERBA ALTIN...ONU İMAL ETMEĞE BAŞLADIĞINI BİLİYORUM.. BANA ÖĞRETMELİSİN..
KOLAY.. HIG.. İLAÇLARI KARIŞTIR ...
KALBİ HEYECANDAN BİR BALYOZ GİBİ VURURKEN VALDEUX CÜCEYİ ADETA TAŞIYARAK ATELYESİNE GÖTÜRDÜ... SORULARININ CEVABINI ALACAKTI ARTIK...
HAYDİ DOSTUM, GÖSTER BANA !..
...VALDEUX SABIRSIZDI... BÜYÜK AN'A ÇOK YAKLAŞMIŞTI... ADETA TİTRİYORDU HEYECANDAN... CÜCE SALLANARAK BİR ŞİŞEYİ KAPTI...
İŞTE!
FAKAT... ALTIN DEĞİL O!..
BUNU BİR TAŞA DÖKERSEN ...HIH.. HIG..
ANLIYORUM.. TAŞ ALTIN OLACAK... ANLIYORUM GERBA!..

TEŞEKKÜR EDERİM GERBA!..
GURGH!..
VALDEUX TİTREYEN ELLERİ İLE ŞİŞEYİ KAPTI VE ETRA-FINA BAKINDI...
ETRAFTA EN BÜYÜK TAŞ BU HEYKEL!
...HEYKELİN ÜZERİNE BİR KAÇ DAMLA HENÜZ DÖKÜLMÜŞTÜ Kİ... ÇOK İNCE İŞ-LENMİŞ TAŞ HEYKEL ÖNCE BİR TİTREDİ VE SONRA İNANILMAZ BİR ŞEKİLDE CANLANDI...
AAA... HAYIR!
...TAŞIN AĞIRLIĞINCA İNSAN ÜSTÜ BİR KUVVET VALDEUX'UN ÜSTÜNE ABANDI... ZAVALLI VALDEUX'UN AL-TIN HIRSI İLE KAMAŞAN GÖZLERİ GERBA'NIN BÜYÜK İHTİRASININ, ATINI CANLANDIRMAK OLDUĞUNU FARKEDEMEMİŞTİ... CANLANAN HEYKELİN DİŞLERİ BOĞAZINA GEÇTİĞİ ZAMAN İSE ARTIK ÇOK GEÇTİ...
PARİSİN KARANLIK SOKAKLARI OR-TAÇAĞIN KARANLIK İHTİRASLARINA SAHNE OLURDU... BUGÜN IŞIL IŞIL SOKAKLARI İLE PARİS YİNE ÇEŞİTLİ İHTİRASLARI ÜZERİNDE TAŞIMIYOR MU?!..

ÖLÜM BATAKLIĞI
DOKTOR SERNAS, PROFESÖR AVCI RAMSEYİ KEŞFETTİĞİ GÖRÜLMEMİŞ BİR CANAVARI AVLAMAK ÜZERE BİR BATAKLIĞA GÖTÜRÜR...
BU CANAVARLA BAŞA ÇIKMAK ÇOK ZOR YARDIMCI LÂZIM!
RAMSEY DİNLE BENİ BU KEŞFİ BEN YAPTIM BAŞARIMA ORTAK OLARAK KİMSEYİ İSTEMEM!
BU BENİM BÜTÜN HAYALLERİMİN GERÇEKLEŞMİŞ ŞEKLİ BENİ YALNIZ BIRAKMAMALISIN!
PEKİ DOKTOR YALNIZ SONUMUZDAN KORKUYORDUM!
CANAVARA SOKULMAK LÂZIM BURADAN İSABET ETTİREMEYİZ!
BU AV, BU DÜNYADA KİMSENİN BAŞARAMIYACAĞI BİR AV DI...HEPİMİZİN TÜYLERİNİ DİKEN DİKEN YAPIYOR, ÜRPERTİYORDU...
DÜŞÜNCELERİMDEN DOKTORUN DÜRTMESİYLE AYILDIM. DOKTOR İÇİN ZAFER ANI GELMİŞTİ...
SICAK BEYNİMİZE GEÇMİŞ O SIRADA BENİM DE DÜŞÜNCELERİM DÜNYADA EN ÇOK SEVDİĞİM KARIMA KAYMIŞTI... ONUN SICAKLIĞI... GÜLÜŞÜ... SAÇLARI...
BURASI TAMAM. HAYDİ!

CANAVAR TAM GÖRÜŞ SAHAMA GİRMİŞ SABIRSIZLIKLA BEKLENEN AN EN NİHAYET GELİP ÇATMIŞTI...
BİRAZ DAHA YAKLAŞMASINI BEKLEMELİYİM!
FAKAT ÇOK TEHLİKELİ BİR BEKLEYİŞTİ BU... HEYECANDAN İKİMİZ DE SOĞUK TER DÖKÜYORDUK. BİRDEN SERANAS HAYKIRDI...
DİKKAT ET!
ŞİMDİ GÖSTERİRİM ONA!..
PA-KOW!
BRAVO! TAM İSABET!

YARALI DEVDEN HİÇ BİR ÇIĞLIK, HAYKIRIŞ ÇIKMADI. SADECE O KOCA GÖVDE KARANLIK DERİNLİKLERE GÖMÜLÜRKEN SULAR HIŞIRDADI...
RAMSEY, BATAKLIĞA GÖMÜLÜYOR!
BUNCA SENELERDEN SONRA ONU KAYBETMEYE RAZI OLAMAM!
SERNAS, APTAL MISIN? DURDURAMAZSIN ONU... SAKİNLEŞTİRİCİ İLACIN TESİRİ GEÇER ŞİMDİ DÖN!..
SERNAS ÇILDIRMIŞTI.. KAYBOLAN CANAVARI YAKALAYABİLMEK İÇİN GİTTİKÇE BATAKLIĞA GÖMÜLÜYORDU... ONU DÖNDÜRMEK İMKÂNSIZDI...
BÜTÜN HAYATIMIN KEŞFİ!. HAYALİM ... BIRAKAMAM ONU...
.... VE DEHŞETLE... BATAN CANAVARIN DOKTORU DA BERABER GÖTÜRDÜĞÜNÜ GÖRDÜM..
O KAYBOLMAMALI!
BİR KAÇ HAVA KABARCIĞINDAN BAŞKA GÖL ASIRLARCA DEĞİŞMEDEN MUHAFAZA ETTİĞİ... SAKİN ŞEKLİNE DÖNDÜ...
SERNAS!.. TANRIM!...

ARTIK BENİM İÇİN KAMPA DÖNMEKTEN BAŞKA ÇARE KALMAMIŞTI.
SERNAS'A YAZIK OLDU.!..
NE? AMAN ALLAHIM.!...
GEL SEVGİLİM.! GEL BENİ KUCAKLA.!...
KARIMIN ÇAĞIRIŞININ CAZİBESİNE KAPILIP RÜYADA GİBİ SOĞUK VE KİRLİ BATAKLIĞA YÜRÜDÜM...
AH SEVGİLİM, BU KADAR UZUN AYRILIKTAN SONRA....
... SANA KAVUŞMAK NE SAADET...
ÇOK DERİNLERE GELDİK SEVGİLİM.!
HAKİKATİ ANLADIĞIM VAKİT ARTIK ÇOK GEÇTİ.. BATAKLIK HERKESİN ARZU ETTİĞİ HAYALİ YARATIP, AVLARINI BİRER BİRER EMİYORDU.. ARTIK BAĞIRMAKTAN BAŞKA ÇAREM KALMAMIŞTI..
EEEEEEEEEEEEE-YAHHH!
BATAKLIĞIN DİBİNDE NELER OLUP BİTİYOR, BİLEMİYECEĞİZ.! AMA ÖĞRENMEK HERHALDE HOŞ BİR ŞEY DEĞİL.!...

Sevgili okuyucularımız, Korku edebiyatının memleketimizdeki tek temsilcisi Korku Magazin bu sayısı ile 9. cildini tamamlamış oluyor.

Sizlerden gördüğümüz yakın ilgi, bizleri bir takım yenilikler için çalışmağa sevkediyor.

İlk olarak gelecek hafta daha sempatik bir boyda ve daha fazla sayfalı olarak çıkıyoruz... Bunu muhtevada bazı yenilikler izliyecektir...

Korku'nun Korkusuz okuyucularının, bunlardan memnun olacağını umarız.

46. SAYI 32 SAYFA VE YİNE 100 KURUŞ.

BORA
RENKLİ
FATOŞ
HAFTALIK RESİMLİ EĞLENCE DERGİSİ

HER EVİN NEŞESİ
ÇOCUKLARIN EĞLENCESİ

CİLDİ
ÇIKTI

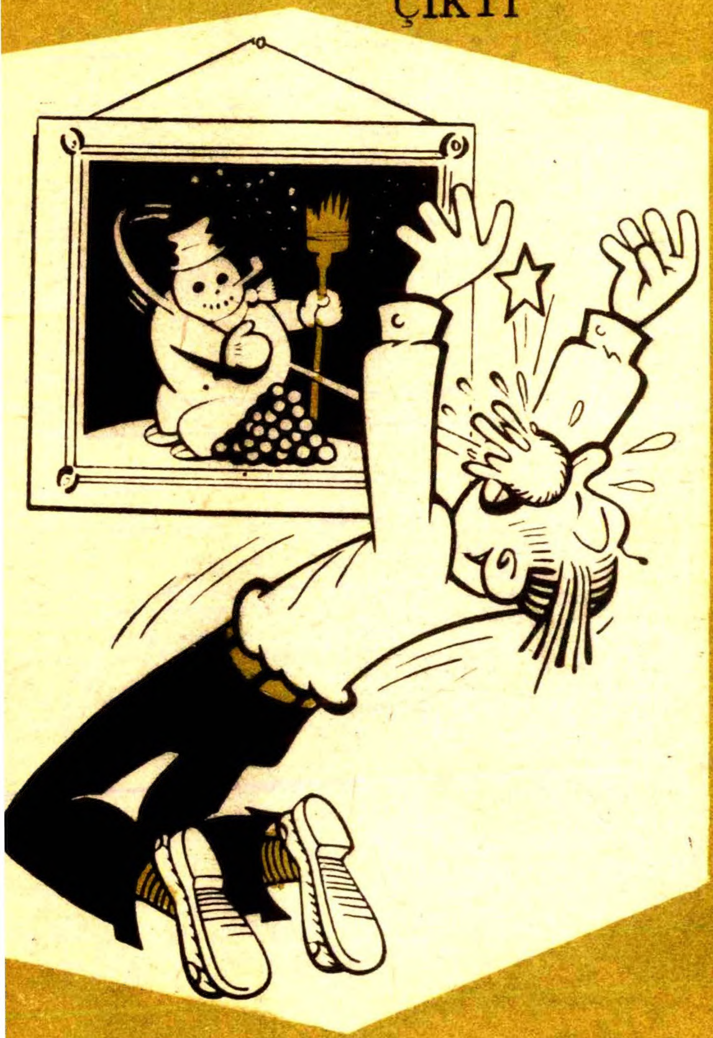

BÜTÜN KİTAPÇILARDA BULUNUR

KORKU

KORKU Pazartesi günleri çıkar heyecan dergisi. Sahibi ve Sorumlu yönetmeni:Mehmet Kemal Benli.Yönetim: Ziya Sezer. Filimler: Fotografik Filim Atelyesi.Baskı: Duran Ofset. Cilt: Fazilet Mücellithanesi...... Adres : Çemberlitaş Palas, Kat : I Tel : 221676-223007.....

SAYI : 45 2.6 1968 FİATI 100 KURUŞ...